

Norges Cup i Olderdalen 2007

Contributed by August Sandqvist
Tuesday, 27 November 2007
Last Updated Tuesday, 27 November 2007

- En resa fylld av bilåkande, chokladbollar, godis, fiske, skratt och benbrott...

Gräshanget i Spåkenes med lämningar från andra världskriget.

Ett gäng från Luleå bestämde oss för att åka över till Norge och delta i Norges Cup i Olderdalen. Det var jag August Sandqvist, Axel Knutsson, Jonas Svedberg och Fredrik Kostenniemi (men han är en banger på grund av en påstådd skada i axeln). Magnus Eriksson skulle möta upp i Olderdalen och åka med hem efter tävlingen. Det blev en bit att köra, cirka 80 mil norrut, vilket i sig kändes lite överkligt. Efter vi passerat den finska gränsen blev vägen rakare och omgivningen kargare. Ett vilt pissande förekom på parkering någonstans i Finland. Till slut kom vi till norska gränsen vilket innebar vackra fjäll, fjordar och mycket kurviga vägar.

Roadmap från Google Earth och Paint, bör dock påpeka att den bara stämmer i Finland.

Olderdalen är en liten by belägen vid Kåfjord i nordnorge, cirka 20 mil nordost om Tromsø. 20 mil nordost om byn ligger Alta älv, känd för sitt laxfiske. Ytterligare 20 mil ost om Alta älv vette fan vad som finns. Väl framme inkvarterades vi i en skola på norska militärens fältsängar, otroligt sköna! Efter ett par öl och lite torkat renkött bestämde vi oss för att gå till kajen och prova fiskelyckan i snöstormen, bad idea! (Axels)

Första dagen var det för mycket vind och snöbyar. Efter briefing åkte en del piloter ut till ett kusthang i Spåkenes. Det var en 400 meter lång ås med ca 20 meters fallhöjd. Den övre halvan av åsen bestod av gräs den nedre delen av fjällbjörkar. Det fanns även ledningar på båda sidor om åsen, men flygning var möjlig. Ett par norska piloter ägnade sig åt hårdvindsbalansering och en del flygning, även Magnus Eriksson luftade skärmen, men så är han ju halvnorsk också…

Galen norrbagge med en ICARO, liten och smidig!

Efter detta äventyr åkte vi hem och softade i Olderdalen, tror vi såg en film på Axels bärbara innan vi beslutade oss för att prova lite fiske efter havets megamonster. Vi åkte ett par kilometer norr om Olderdalen och gick ner till stranden. Tydligt parkerade vi vid den allmänna soptippen. På väg ner till stranden fann vi t.ex. ett kranium från hund eller dyl., en batteriladdare, en mountainbike mm. Fisket var kanske inte det bästa men jag tog en riktig fin en, jämför draget.

Storfångsten vägdes aldrig för vi hade ingen brevvåg med oss, men vikten uppskattas till 120 gram.

Söndagen var det lite bättre väder men lite väl hård vind på morgonen, varför vi beslöt oss för att åka norrut efter E6 och fiska tor stället. Fisket var bra, men många drag försvann när vi fastnade i botten. Laxspö och tjock spunnen lina är ett plus, fastnar man i botten kan man alltid räta ut kroken och komma loss! En gammal man var ute på promenad och kom ner till stranden där vi stod. Han påstod att han var yrkesfiskare med 40 års erfarenhet. Han insåg att vi var odugliga på att filea fisk och erbjöd sig att hjälpa till. Efter ett antal klagomål på min kniv insåg jag att han ljugit om sin arbetslivserfarenhet som fiskare. Mer troligt är att

han jobbat som bartender på lokala pubben. Nåväl, han lyckades filea de flesta fiskarna när han sedan var klar plockade Jonas Svedberg fram sin splittrerna supervassa samurajkniv, rutinerat! Han ville inte slöa ner den på fisk…? Senare på eftermiddagen återvände vi till Spåkenes, solen sken och landskapet blev tydligare kring oss. Fjällen som stupar rakt ner i havet är 12-1400 meter höga och snöklädda, otroligt vackert!

Till vänster och i mitten av bilden kan ni se gräshanget, just ovan riset.

När vi kom tillbaka till Spåkenes hangade en skärm på strandkanten, fallhöjden där varierade mellan 5 och 10 meter. Efter en stunds väntan packade jag upp utrustningen och startade i en avtagande vind. Hangade ett par varv, men tappade höjd och hade problem med att hålla mig kvar. Jag fick landa nere på stranden i tången och gå upp igen, detta var dock inte lika jobbigt som att gå upp i Dundret. Axel och Jonas tycktes lätta i sina skärmar, duktigare än mig, eller vana med skithang, för de lyckades fortfarande flyga fram och tillbaka en bit över hangkanten.

Axel &Eragon” startar nere på strandkanten.

När jag hade klättrat upp på starten igen såg jag en skärm uppe på det större hanget, det verkade bära fint på hanget där så jag beslutade att gå upp dit och prova. Uppe på åsen finns lämningar från andra världskriget, då tyskarna ockuperade Norge. De hade grävt bunkersystem, men vissa hade blivit sprängda. Det fanns även två större gropar där de hade gjort plats för kanoner. För att kunna rotera kanonerna (inga kanoner fans kvar) fanns en järnring ett par meter utanför centrum av bunkern, den stack upp ungefär 10 centimeter ur marken. Groparna var cirka 10 meter i diameter och 1,5-2 meter djupa med ett cementfundament i mitten, 0,5 meterhögt och cirka 2 meter i diameter.

Jag lade ut skärmen längst ut på kanten av åsen, vilket gav mig en lång sträcka att flyga innan jag skulle behöva vända på hanget. På grund av vinden avvaktade jag lite med starten, en av kanongroparna fanns snett bakom mig, vilket i sig inte var så kanon... När vinden var ok startade jag och svängde höger på hanget, det var ett svagt stig men jag höll min höjd bort från starten. En skärm mötte mig och jag gjorde en vänstersväng tillbaka mot starten, farten ökade vilket innebar en lite sned vindriktning mot hanget. Jag tappade även höjd i svängen, men den vann jag tillbaka på hanget. Vände runt och gjorde samma runda en andra gång, fortfarande i höjd med hanget. Påbörjade min andra vänstersväng, men tappade mer höjd i svängen. Svängde upp mot hanget för att komma in i lyftet, men missbedömde farten, vilket gjorde att jag inte hade tid att fullborda högersvängen ut från hanget. Jag bromsade upp skärmen och landade i höjd med min startplats, springandes i vindriktningen.

Då jag inte hade god balans och full kontroll på skärmen, kunde jag inte lägga ner den direkt utan blåste över hanget mot kanongropen. Vid dess kant insåg jag att jag inte skulle hinna stoppa upp min fart, utan att jag skulle bli dragen ner i gropen. Nedanför första kanten fanns stora kantiga stenblock och innanför det den järnräls som kanonerna roterade runt på. För att inte falla huvudstupa ner där tog jag ett beslut om att försöka hoppa ner på cementplattan i mitten av bunkern i stället. Skärmen drog mig fram i luften under hoppet, men jag landade ändå precis i i den gjutna kant innan cementplattan. Ett knastrande ljud hördes samtidigt som foten gav med sig mot kanten, innan jag voltade runt ner på andra sidan cementfundamentet. Om ni hållit i en hare som fått benen avskjutna så vet ni hur det känns/låter när man bär den i bakbenen, krash, krash. Direkt jag rörde på benet skrapade benbitarna mot varandra. Det kanske låter otäckt, men det gjorde faktiskt inte så ont, mest ont gjorde nog mitt ego. HUR FAN KAN MAN VARA SÅ KLANTIG?

Lite (mycket) skakad kopplade jag lös selen och flyginstrumenten, samtidigt som två norrmän kom springandes ner i bunkern och säkrade skärmen. Foten kändes tung och jag misstänkte, men ville inte tro att något var brutet. Tog försiktigt loss flygkängor och kunde med norrmännens hjälp få av den. En bula syntes ovan fotknölen men vi hoppades alla att det bara skulle vara en rejäl stukning. Det gick att stödja på foten när jag väl stod upp igen, men det var inte direkt skönt.

Kanonbunker från andra världskriget, jag hatar tyskarna för det!

Med hjälp av mina norska hjältar hoppade jag de 150 metrarna ner till bilen för att sedan få skjuts norrut till Storslett sjukhus, där jag röntgades (cirka 30 min bilkörning). När jag kom dit hamnade jag i en rullstol, vilket kanske inte var så bra, svårt att hålla foten i högläge. Doktorn var upptagen men sprang förbi och undrade om jag ville ha smärtstillande, ”- Nej tack, det är inte så farligt!” Hur dum får man vara? En halvtimme senare låg jag i princip på golvet och svor över min egen tröghet. Till slut blev läkaren ledig och jag fick komma in. Han hälsade artigt och presenterade sig. Jag svarade ” – Kan jag få smärtstillande NU?” Sagt och gjort pillren svaldes och läkaren svamlade ngt. obegripligt på norska. Uppfattade orden stukning och röntgen innan jag blev utknudd i rullstolen. Röntgen-häxan hade nog varken ätit middag, eller fått något på länge. Hon slängde upp mig på britsen, lade snabbt till min fot i rätt läge (glad att jag inte svimmade) och suckade att svenskarna veka när hon gick för att trycka på kanppen. Efter första bilden kom hon tillbaka, men med en mildare attityd,

” Skulle du kanske kunna försöka vrida lite på benet, om det går bra, jag förstår om du har ont? ” Nu förstod jag att något var väldigt fel, men fortsatte hoppas på en stukning och lydde order.

Ett spiralbrott upptäcktes på vadbenet och doktorn skickade mig till Tromsø för operation. Fotleden var också paj, inre och yttre ligament hade gått sönder. Då detta brott inte var akut, fick jag inte åka ambulans, vilket är ett brott mot mänskliga rättigheter! Ja var tvungen att välja mellan att åka taxi eller att övertala någon av mina vänner att skjutsa mig. Jag tror att detta var ett av mina svåraste beslut någonsin. Tankarna som snurrade i huvudet då var bland annat: A) Hur mycket kostar en 25 norska mil i en taxi? B) Ska jag verkligen be någon avstå tävlingen och skjutsa mig, då blir ju även deras resa förstörd. Som tur är fanns Mimmi Mikic på plats och stillade min oro i sitt vita linne. Hon är bosatt i Tromsø, så hon kunde vägen och hade någonstans att sova. Passar på att tacka henne igen, är mycket tacksam!

Vadbenet vreds av 5 centimeter ovan fotknölen.

Bilresan från Storslett till Tromsø var riktigt skoj, så länge pillren verkade, efter det kändes vartenda gupp, det finns 11 327 gupp mellan Storslett och Tromsø. Som tur var fick jag ju åka i en riktig mini-ambulans, en SUZUKI Swift GTI. Foten låg bekvämt i ett halvt gips upphängd med ett snöre i handtaget ovan dörren för att inte vila allt för mycket på instrumentbrädan..

Fin utsikt, behövdes heller ingen Wunderbaum.

På grund av svullnaden kunde de inte operera direkt i Tromsø, utan foten skulle hållas i högläge i fem dagar tills svullnaden hade gått ner. Dagen efter föreslog läkarna i Tromsø att jag kunde åka hem till Luleå och invänta operation, lika gärna som att stanna i Norge. Efter detta besked avbröt mina snälla kamrater i Olderdalen tävlingen och körde ner mot Tromsø för att hämta mig och skjutsa mig till Luleå.

Sittandes bak till höger kunde jag lägga upp benet på kuddar och låta foten sticka fram mellan framstolarna, inte så dumt faktiskt. Efter varje dos piller sov jag och innan varje dos piller hade jag nedräkning den sista halvtimmen (fick bara ta var 6:e timme).

Väl hemma fick jag ligga i lägenheten med benet i högläge innan operationen, passar på att tacka min sambo Ingela för uppassningen och Theodor för underhållningen, under den tiden och rehabtiden! POK. (Pissa i en flaska är helt ok, skita är svårare!) Hundarna gjorde sitt bästa för att sabotera avsvällningen genom att upprepade gånger hoppa upp från golvet och landa på foten, de tyckte det var roligt att husse var hemma!

De 6 korta skruvarna, rostfria metallplattan och metalltråden sitter kvar, men den långa skruven är borttagen. (Piper inte ens i metalldetektorn på flyget)

I dag är jag hyfsat återställd, kan springa kortare sträckor, men är väldigt stel på morgonen, i foten alltså. Mitt råd till alla är, landa riset nedanför hanget och svär en halvtimme i stället för att springa ner i bunkrar från WW II.

God Jul och Gott Nytt År!

//August Sandqvist, kanske en smula mer ödmjuk…